

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Ideological

مسائل ایدئولوژیک

الحاج داکتر امین الدین «سعیدی – سعید افغانی»
۱۴ اکتوبر ۲۰۱۵

نسخه شرعی برای ردمظالم

خواننده محترم! شخصی که از راه حرام، راه ظالمانه و راه غیر شرعی مال دنیوی به دست آورده اولاً شامل حکم شعر معروف نمی گردد که می گویند:

با خدا دادگان ستیزه مکن – که خدا داده را خدا داده.

به اساس این شعر بخشی از غلط فهمی ها نزد عوام الناس و حتی بعضی از خبرگان ناخبره وجود دارد و غلط فهمی رخ می دهد که گویا مطابق فهم شعر بالا، دین اسلام در حمایت از ظالم برآمده و دین وسیله حفظ حاکمیت ظالم و نظام جبر و ظلم سالار می شود. درحالی که این فهم غلط از شعر مذکور است و دین مقدس اسلام و الله تعالی به شخص غاصب، ظالم و حرام خور این مال را نداده، بلکه ظالم و حرام خور این مال را در فرصت کوتاه ابتلاء و امتحان به اساس ظلم، تعدی و تجاوز تصاحب و غصب کرده و الله تعالی این مال را برای غاصب و جابر و حرام خور نداده است.

کسی که درین مدت کوتاه ابتلاء و امتحان و در زندگی مختصر این دنیا، با وجود روشنی احکام شرع و عقل سلیم، جوابگو از عمل خویش به جمع آوری مال حرام، به غصب، تعدی و تجاوز پرداخته و مال حرام کسب کرده، روزی آمدنی است که الله تعالی وی را مورد مؤاخذة الهی قرار خواهد داد و از ذره ذره مال حرام جوابگو خواهد بود و است انشاء الله تعالی. طوری که قرآن عظیم الشان در آیات ۳۴ و ۳۵ سوره توبه عاقبت آنها را که به زراندوزی از راه حرام در این دنیا مشغولند، هوشدار داده می فرماید:

«... و کسانی را که زر و سیم می اندوزند و در راه الله انفاقش نمی کنند، به عذابی درناکی بشارت ده (۳۴) روزی آمدنی است که در آتش جهنم گداخته شود و پیشانی و پهلو و پشتشان را با آن داغ کنند. این است آن چیزی که برای خود اندوخته بودید. حال طعم اندوخته خویش را بچشید!» (۳۵)

حق العبد از جمله حقوقی است که اگر در مورد آن توجه لازم و اساسی به عمل نیاید و آن دقیقاً مراعات نگردد به موجب آن انسان به عذاب دردناک دنیوی و اخروی مبتلا می گردد.

اما کسی که در این دنیا مورد رحمت الهی قرار گرفت و راه راست و درست را انتخاب کرد و از کرده و اعمال زشت، غصب و حرام خوری نادم و پیشمان شد و توبه نصوح به عمل آورد، با عظمت دین مقدس اسلام فرصت توبه، اصلاح و تصحیح دارد که در نتیجه اگر الله تعالی خواسته باشد برای متخلف عفو صورت خواهد گرفت. قرآن عظیم الشان در این باره با زیبایی خاصی می فرماید: «قل یا عباد الذین اسرفوا علی انفسهم لاتقنطوا من رحمة الله ان الله یغفر

الذنوب جميعاً» (سوره زمر آیت ۵۳) (بگو ای بندگان گناهکارم! از رحمت الهی مأیوس نشوید که خدا همه گناهان را) (در صورت توبه) می‌آمرزد.

برای این کار نسخه فتوای شرعی و طرق احکام الهی بیان گردیده که درین نوشته می‌خواهم خدمت شما ارایه و تقدیم بدارم.

خواننده محترم! تطبیق این نسخه، اصلاح و پیشیمانی بی نهایت ساده و آسان است و ضرورت به تدابیر خاص استثنائی هم ندارد.

اول:

- اگر در این اموال حرام حق الغیر باشد، مثلاً اموال دزدی و غصب و از این قبیل مسایل باشند، باید اموال متذکره را حتی المقدور به مالکین و اصحاب اصلی اش دوباره مسترد گرداند. اگر احياناً مالکین و اصحاب مال موجود نباشند و یا هم شناسائی مالک مال برایش نامعلوم و مشکل باشد، باید اموال متذکره را در راه خیر و عام المنفعه و به اصطلاح در راه خیر عموم مسلمانان به مصرف برساند. از آنجمله می‌توان مساعدت دار الایتام، ساختن شفاخانه‌ها، راه‌ها، سرک‌ها، مکاتب، مدارس، مساجد و غیره ... نام برد.

دوم:

- اگر این اموال از راه‌های حرام به دست آمده باشد، مانند ربا، شراب، رشوت، موسیقی و از این قبیل راه‌ها، در قدم نخست باید تمام این اموال در راه خیر که مفاد آن برای عموم مسلمانان برسد به مصرف برسد که از جمله می‌توان ساختن دار الایتام، و ساختن راه‌ها و سرک‌ها و غیره نام برد. ناگفته نباید گذاشت اگر: حرام خور خودش نیز فقیر و محتاج باشد، می‌تواند به اندازه ضرورت ابتدائی و مایحتاجش از آن مال برای خود نگاهداری نموده و متباقی اموال حرام را در راه خیر صدقه دهد.

سوم:

- اگر شخص حرام خور از اموال حرام استفاده به عمل آورده باشد، و آن را قبل از توبه و ندامت، به مصرف رسانیده باشد، و سپس توبه راستین کند، انسان مکلف به چیزی بالاتراز توانش نیست و چیزی بر او درحالت ناتوانی نیست. طوری که پروردگار با عظمت ما می‌فرماید: «لَا يَكْفُرُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ» الله تعالی غفور و رحیم، انشاء الله تعالی برایش عفو خواهد شد و اما در مورد مال غیر، چنانچه گفته شد باید حتی المقدور به صاحبش برگردانیده شود مگر این که الله تعالی رحم کند و مظلوم مال خویش را برای این ظالم عفو و بخشش نماید. این قیم جوزیه رحمة الله علیه در مورد کسانی که مال را از راه حرام کسب نموده و بعداً توبه می‌کنند و می‌خواهند از این مال حرام خود را خلاص نمایند می‌فرماید:

«بالتصدق به، فإن كان محتاجاً إليه فله أن يأخذ قدر حاجته، و يتصدق بالباقي» (زاد المعاد ۷/۲۷۸)، (آن اموال را صدقه می‌دهد، و اگر محتاج بود می‌تواند به اندازه حاجتش از آن مال بردارد و بقیه را صدقه بدهد).

اما شیخ الاسلام ابن تیمیه رحمة الله علیه در اینمورد می‌فرماید:

«فإن تابت هذه البغى وهذا الخمار، وكانوا فقراء جاز أن يصرف إليهم من هذا المال قدر حاجتهم، فإن كان بقدر يتجر أو يعمل صنعة كالنسيج والغزل، أعطى ما يكون له رأس مال» (مجموع الفتاوى ۳۰۸/۲۹)، (اگر این زناکار و این شرابخوار توبه کردند، و فقیر بودند برای آنها جائز است که به اندازه مایحتاجش از آن مال بردارد و اگر بتوانند با آن مال تجارت کنند و یا در صناعت بافت و نسج استفاده کنند، به اندازه رأس المال راه اندازی آن عمل به آنها داده می‌شود).

استنتاج نهانی:

شخصی که اموال را به حرام به دست آورده و بعداً از اعمال خود پشیمان بوده و توبه می نماید، باید این اموال حرام را به صاحب اصلی اش برگرداند و اگر مالک اصلی را نیافت باید آن را در راههای خیر صدقه نماید ولی اگر خودش فقیر بود به اندازه محتاج و ضرورتش می تواند از آن مال بردارد و سپس بقیه مال متذکره را صدقه دهد . والله اعلم بالصواب

خواننده محترم !

طوری که می دانید : زندگی انسان ، به ظلمت ، غفلت ، لغزش سهو و خطاء آمیخته است و تنها چاره و راه نجات از آن چنگ زدن به توبه و بازگشت به الله تعالی است، بدین اساس هیچ سرمایه‌ای در زندگی چون توبه، کارسازتر نیست. توبه یعنی ترک گناه به خاطر این که کار بدی است و پشیمانی بر آنچه در گذشته واقع شده است و تصمیم بر ترک گناه و جبران اعمال .

طوری که در آیات متعددی از قرآن عظیم الشان همین که به توبه امر شده، قید اصلاح نیز در جنب آن ذکر گردیده است از جمله: «إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَ أَصْلَحُوا» واضح و آشکارا است که خداوند متعال از روی مهربانی و لطف، توبه بندگان خویش را قبول می‌کند.

و در این هم هیچ جای شکی نیست که اگر توبه واقعی توسط مؤمن مسلمان صورت گیرد، قبولی آن از جانب خداوند متعال قطعی و حتمی است، چون خداوند پاک فرموده: « وَ هُوَ الَّذِي يَقْبَلُ التَّوْبَ عَنْ عِبَادِهِ وَ يَعْفُو عَنِ السَّيِّئَاتِ؛ او است که توبه را از بندگان پذیرا می‌شود و گناهان را می‌بخشد» .

از آنجا که وعده خدا تخلف ناپذیر است، قبل از این که فرصت و وقت توبه را از دست دهیم با تمام صداقت و قوت باید گفت: «رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَ أَنْ لَمْ نَعْفُرْ لَنَا وَ تَرَحَّمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ؛ خدایا، به خود ظلم کردیم و اگر ما را نیامرزی و رحم نکنی، از زیانکاران خواهیم بود» (سوره اعراف آیت ۲۳)

تتبع و نگارش :

الحاج داکتر امین الدین « سعیدی - سعید افغانی »

مدیر مطالعات ستراتیژیک افغان و مسؤل مرکز کلتوری دحق لاره- جرمنی